

Általános kihallgatás
Ferenc pápa katekézise
a Szentlélek ajándékairól: az istenfélelemről

Szent Péter tér
2014. június 11. (szerda)

Kedves Testvéreim, jó napot kívánok!

Az *istenfélelem* ajándékáról fogunk ma beszélni, ezzel zárjuk a Szentlélek hét ajándékáról szóló sorozatot. Az istenfélelem nem azt jelenti, hogy félünk Istentől, hiszen tudjuk jól: Isten Atya, aki szeret bennünket, üdvözíteni akar bennünket, és mindig megbocsát nekünk, mindig. Vagyis semmi okunk sincs arra, hogy féljünk tőle! Az istenfélelem ehelyett a Szentlélek ajándéka, amely arra emlékeztet minket, milyen kicsinyek vagyunk Isten és az ő szeretete előtt, valamint hogy az szolgál javunkra, ha alázattal, tisztelettel és bizalommal kezébe helyezzük magunkat. Ez tehát az istenfélelem: ráhagyatkozás jóságos Atyánkra, aki oly nagyon szeret minket.

1. Amikor a Szentlélek lakást vesz a szívünkben, vigaszt és békét önt belénk, és segít, hogy olyannak érezzük magunkat, amilyenek vagyunk, vagyis kicsinynek, azzal a magatartással – amelyet olyannyira lelkünkre köt Jézus az evangéliumban –, hogy minden gondunkat és vágyunkat Istenbe helyezzük, érezzük, hogy melegeivel és oltalmával átölel és támogat minket, vagyis úgy viselkedjünk, ahogyan egy gyermek az apjával. Ez az, amit a Szentlélek művel a szívünkben: eléri, hogy úgy érezzük magunkat, mint a gyermek apja karjában. Így könnyen megértjük, ahogyan az istenfélelem a tanulékonyság, az elismerés és a dicséret formáját ölti magára, szívünket pedig reménységgel tölti el. Sokszor ugyanis nem tudjuk felismerni Isten tervét, és rádöbbenünk, hogy magunktól nem tudjuk biztosítani boldogságunkat, sem az örök életet. De éppen akkor, amikor megtapasztaljuk korlátainkat és szegénységünket, a Szentlélek megvigasztal minket, és felfedeztet velünk, hogy az egyetlen fontos dolog: engedni magunkat Jézus által az Atya karjaiba vezetni.

2. Ezért van tehát oly nagy szükségünk a Szentlélek ezen ajándékára. Az istenfélelem tudatosítja bennünk, hogy mindent kegyelemből kapunk, és hogy igazi erőnk egyedül abból fakad, hogy követjük az Úr Jézust, és engedjük, hogy az Atya eláraszthasson minket jóságával és irgalmával. Megnyitjuk a szívünket, hogy Isten jósága és irgalma elérjen minket. Ez az, amit a Szentlélek tesz az istenfélelem ajándékával: megnyitja a szíveket. Nyitott szívűek leszünk, hogy az Atya megbocsátása, irgalma, jósága, simogatása elérjen minket, mi ugyanis az ő végtelenül szeretett gyermekei vagyunk.

3. Amikor istenfélelem tölt el minket, akkor arra kapunk indíttatást, hogy alázattal, tanulékonyan és engedelmesen kövessük Jézust. De nem egy lemondó, passzív, siránkozó magatartással, hanem annak a gyermeknek a csodálkozásá-

val és örömeivel, aki ráébred, hogy az Atya szolgálja és szereti őt. Az istenfélelem tehát nem tesz bennünket félnék, belenyugvó keresztényekké, hanem bátorságot és erőt önt belénk. Ez az ajándék meggyőződéses és lelkes keresztényekké tesz bennünket, olyanokká, akik nem félelemből vetik alá magukat Istennek, hanem mert megérintette és meghódította őket az ő szeretete. Meghódítottak lenni Isten szeretete által – milyen szép ez! Engedjük, hogy meghódítson minket ez az apai szeretet, hiszen Atyánk oly nagyon, egész szívével szeret minket.

De vigyázzunk, mert az istenfélelem ajándéka vészjelzésként is működik a bűnben való megátalkodottsággal szemben. Ha valaki bűnben él, káromolja Istent, kihasznál másokat, zsarnokoskodik mások felett, ha csak a pénzért, a hiúságért, vagy a hatalomért, a büszkeségért él, akkor a szent istenfélelem figyelmeztet minket: Vigyázat! Mindezzel a hatalommal, mindezzel a pénzzel, minden büszkeséggel, minden hiúsággal soha nem leszel boldog! Senki sem viheti magával a másvilágra sem a pénzt, sem a hatalmat, sem, a hiúságot, sem a büszkeséget. Semmit! Csak az Atyaisten nekünk adott szeretetét vihetjük magunkkal, Isten simogatásait, amelyeket szeretettel fogadtunk. Azt vihetjük még magunkkal, amit másokért tettünk. Vigyázzatok, hogy ne a pénzbe, ne a büszkeségbe, ne a hatalomba, ne a hiúságba vessétek reményeteket, mert ezek semmi jóval nem kecsegtetnek! Azokra gondolok például, akik felelős beosztásban vannak mások felett, és engedik, hogy lefizessék őket. Azt hiszitek, hogy a korrump ember boldog lesz odaát? Nem! Korrupciójának az az eredmény, hogy megromlik a szíve is, és így nehéz lesz az Úr elé állnia. Azokra gondolok, akik emberkereskedelemből vagy rabszolgatartásból élnek. Azt hiszitek, hogy az ilyenek szívében, akik adják-veszik az embereket, akik rabszolgamunkával kizsákmányolják az embereket, ott van Isten szeretete? Nem, nem félik az Istent, és nem boldogok. Azokra gondolok, akik fegyvereket gyártanak, hogy fenntartsák a háborúkat. Gondoljatok csak bele: miféle foglalkozás ez? Biztos vagyok abban, hogy ha megkérdezném tőletek, hányan vannak közöttetek fegyvergyárosok, senki, de senki se lenne! Ezek a fegyvergyárosok ugyanis nem jönnek Isten igéjét hallgatni! Ezek halált gyártanak, halálkereskedők, halálkereskedésből élnek. Bárcsak megértetné velük Isten félelme, hogy egy nap mindennek vége lesz, és számot kell adniuk Isten színe előtt!

Kedves barátaim, a 34. zsoltár így segít imádkozni minket: „Ez a szegény az Úrhoz kiáltott, és ő meghallgatta, az Úr angyala védőfalat emel és körülveszi az igazat, hogy megoltalmazza” (7-8. vers). Kérjük az Úrtól azt a kegyelmet, hogy egyesítse hangunkat a szegényekével, hogy elfogadjuk az istenfélelem ajándékát, és velük együtt úgy ismerjük magunkra, mint akik Isten irgalmába és szeretetébe öltöztek, hiszen Isten a mi Atyánk, a mi apánk. Így legyen!

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

